

εὐεργέτας τῆς χώρας ἡμῶν. Ἔδωκαν ἡμῖν τὸν ὑψηλὸν κώδικα τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς καὶ ἡ διδασκαλία καὶ τὸ παράδειγμα αὐτῶν ἐπηρεάσεν καὶ ἐκέρδησαν χιλιάδας μὴ χριστιανῶν Ἰνδῶν. Ἄς γινώσκει τοῦτο ἡ Ἀγγλία, ὅτι χάρις εἰς τὴν εὐγενῆ ομάδα τῶν πρεσβευτῶν τοῦ Χριστοῦ τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἔστειλε, κατάρθωσε νὰ ἐμπλήξῃ τὴν σημαίαν Αὐτοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἔθνους. Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν Ἰνδιῶν θέλει λοιπὸν ἀνῆκει πάντοτε εἰς τοιοῦτους ἀνδρας ὡς αὐτοὺς, μὲ χαρακτῆρα καὶ ἀλήθειαν, ἀνδρας οἵτινες ἐν πολλαῖς περιστάσεσι εὐρέθησαν ἔτοιμοι νὰ θυσιάσωσι καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν τῶν χάριν τῆς μαρτυρίας τῆς ἀληθείας.

Ἡ Ἀγγλία ἐπεμψεν ἡμῖν δυτικὸν Χριστόν. Τοῦτο εἶναι πῶς λυπηρόν. Οἱ συμπολίται ἡμῶν εὐρίσκουσιν ὅτι ἐν τῷ Χριστῷ τούτῳ τῷ σταλέντι ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας, ὑπάρχει τι μὴ καθολοκληρίαν σύμφωνον πρὸς τὸν ἐπιτόπιον νοῦν, οὐχὶ καθόλου εὐπρόσδεκτον παρὰ τοῦ πνεύματος τοῦ ἔθνους. Φαίνεται ὅτι ὁ Χριστὸς ὁ ἐλθὼν πρὸς ἡμᾶς εἶναι Ἀγγλος, μὲ ἀγγλικούς τρόπους καὶ ἔθιμα περὶ Αὐτόν, καὶ μὲ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ πνεῦμα Ἀγγλοῦ ἐν Αὐτῷ.

Ἀνακαλέσατε εἰς τὸν νοῦν σας, κύριοι, τὸν ἀληθῆ Ἀσιανὸν Χριστόν, ἀπεκκεδεδυμένον παντός ἐξαρτήματος τῆς δύσεως, διεξάγοντα τὸ ἔργον τῆς ἐξαγορᾶς ἐν μέσῳ τοῦ ἰδίου Αὐτοῦ λαοῦ. Ἴδετε ἔρχεται εἰς ἡμᾶς μὲ χαλαρὰ κυματίζοντα ἐνδύματα. Τὸ ἐνδύμα καὶ οἱ χαρακτῆρες αὐτοῦ εἰσὶ καθολοκληρίαν ἀνατολικοί, ἐν τελῇ Ἀσιανὸς ἐν παντί. Προσέξατε εἰς τὰς κινήσεις Του, καὶ θέλετε εὐρεῖ γνήσιον ἀνατολισμὸν ἐν πάσαις ταῖς ἔξεσι καὶ τοῖς τρόποις αὐτοῦ. Ἡ ἀνέγερσις καὶ ἡ κάθισις αὐτοῦ. Ἡ διδασκαλία αὐτοῦ καὶ αὐτὴ ἡ γλῶσσα του καὶ τὸ ὕψος καὶ ὁ τόνος. Ἀναγινώσκοντες τῶντι τὰς Γραφὰς δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ αἰσθανθῶμεν ὅτι εἴμεθα ἐν τῷ ἰδίῳ ἡμῶν οἴκῳ ὅτι εἴμεθα μετὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι εἰς ἐξ ἡμῶν. Εἶναι ὁ Χριστὸς ἡμῶν.

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΥΩΝ ΑΥΤΟΥ ΠΟΠΠΥ ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Εἰς ἐπτὰ κεφάλαια.

ὑπὸ Φρεδερίκου Γερστάκερ.

Μετὰφρασις Μ. Α. ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΟΥ

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 19].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.—Ἡ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Ἦτο δευτέρα ὥρα μ. μ., ὅτε ἐπὶ τέλους ἐξύπνησεν ὁ Στέφανος. Ὁ δὲ Πόππου, ὅστις κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμίσειαν ὥραν ἐκάθητο παρὰ τὴν θύραν, εἶχε πάλιν εἰσέλθει ἐντός, καὶ ἦτο ἐξηπλωμένος ἡσύχως ἐν τῇ προτέρᾳ του θέσει. Ὁ Στέφανος ὅμως ἀνακαθίσας ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐθεώρει τὸ ἔδαφος ἐπὶ πολὺ, ὡς βεβυθισμένος εἰς σκέψεις· ἔπειτα ἐθεώρησε τὸν κύνα,

ἐστέναζε βαθέως ὡς ὑπὸ πικρᾶς θλίψεως κατεχόμενος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνεφώνησε·

«Πόππου!»

Ὁ Πόππου ἦτο ἐξυπνος, ὥστε πάραυτα ἀναβλέψας πρὸς τὸν κύριόν του ἔσειε τὴν οὐρὰν ὑπερηφάνως· ἀλλ' οὗτος μόλις κινήσας τὴν κεφαλὴν, προσήλωσεν ἀπειλητικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ κυνός, ὅστις ἐφάνη ἀνησυχῶν διότι ἐγερεῖς ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐθεώρησε πρῶτον εἰς μίαν γωνίαν, καὶ ἔπειτα εἰς ἄλλην, ἀλλὰ πάντοτε τὸ βλέμμα τοῦ κυρίου του ἦτο προσηλωμένον εἰς αὐτόν· οὕτω δὲ ὡς ὑπὸ ἐνδομύχου τινὸς ὠθήσεως ἐπήδησε πρὸς αὐτόν ὁ Πόππου, ἐτρίβη ἐπάνω του καὶ ἐπειράθη νὰ γλείψῃ τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου του κρεμαμένην. Ὁ Στέφανος ὅμως ἀπέσυρεν αὐτὴν ἀνακράζας·

«Πόππου!»

«Γάου-Γάου!» ὀλάκτησεν ὁ κύων καὶ ἔξυσε τοῦ γέροντος τὸ γόνυ διὰ τοῦ ἐτέρου τῶν προσθίων ποδῶν, ὡς ἂν ᾔθελε νὰ εἴπῃ, «Ἐλα, μήπως μοῦ παίζης κανὲν παιγνίδι, δὲν μοῦ ἀρέσουν αὐτά». ἀλλ' ὁ κυνηγὸς ἀπώθησεν αὐτόν, κατεδίβασε τοὺς πόδας καὶ ἀνορθωθείς ἀπετάθη πρὸς τὸν προσεκτικῶς ἀκροαζόμενον κύνα ὡς ἐξῆς·

«Πόππου! ἐπὶ τέσσαρα ἔτη, ἀφ' οὗτου ἦσο ἔτι μικρός, συνεζήσαμεν ἐν στενῇ φιλίᾳ. Ποτὲ δὲν σὲ ἔδειρα εἰμὴ μόνον ἄπαξ, ὅτε ἔτρεξες κατόπιν ἐνὸς λαγιδέως, ἐνῷ ἡμεῖς εἰς τὰ ἔχνη ἄρκτου, καὶ κατόπιν ἄπαξ πάλιν, ὅτε δὲν ᾔθελες ν' ἀφήσης τὸ δένδρον, ὅπου ὁ ἀγριόγατος εἶχεν ἀναβῆ, καὶ ἐγὼ εἶχον μίαν μόνον σφαῖραν ἐπάνω μου. Δὲν εἶχες ἀρκετὸν φαγητόν, σοῦ ἔλειψέ ποτε τίποτε ἐνόςῳ εἶσαι μαζύ μου; Δὲν ἐνθυμεῖσαι μίαν φορὰν, ὅτε ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους ἡμέρας δὲν εὐρήκαμεν οὔτε ἐν ἀγρίμῳ νὰ κυνηγήσωμεν, καὶ διεμοιράσθημεν καὶ τὸ τελευταῖον κομμάτι μὲ τὸ δράμι, ἔπειτα δ' ἐνυστεύσαμεν ὁμοῦ; Ἐμπορεῖς νὰ τὰ ἀρνηθῇς αὐτά;»

Ὁ Πόππου ἐν τῷ μεταξύ περιέστρεψε τὰ βλέμματα εἰς πᾶν μέρος τῆς οἰκίας, μόνον τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου του ἀπέφυγε καὶ δὲν ἐφαίνετο εὐχαριστημένος. Ἀπαξ ἡ δύο μάλιστα ἔτριψε μελαγχολικὸν βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, ὡς ἂν ἔλεγεν· «Ἄς ἡμῶν νὰ φύγω!» Καὶ ἐνῷ ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ, δὲν ἐκινήθη ὁμοῦς ἀπὸ τὴν θέσιν του — τὸν ἔτυπεν ἡ συνείδησις!

«Πόππου!» ἐξηκολούθησεν ὁ γέρων, μετὰ μικρὰν διακοπὴν, «εἶσαι ἀχάριστος καὶ ἀχρεῖος σκύλος! Κατεχράσθης τῆς ἐμπιστοσύνης μου, ἐκέρδησες τὴν ἀγάπην μου, καὶ τώρα μὲ κλέπτεις! Ναι, Πόππου, μὲ κλέπτεις! Βλέπεις αὐτὸ τὸ πλατὺ σανίδι εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἐστίας; Ἐκεῖ ἀνέβαινες τὴν νύκτα—τὸ ἀρνέισαι!» ἐξηκολούθησεν ἐν ὀργῇ, ὅτε ὁ Πόππου ἠγέρθη, ὡς ἐντελὸς ἀθῶος, καὶ ὠσφραίνεται τὴν σανίδα. «Τὸ ἀρνέισαι; Ἀκουσον, λοιπὸν, τί ὠνειρεύθην διὰ σὲ σήμερον, ἀκολουθήσας τὴν συμβουλὴν τοῦ γέροντος Ἰνδοῦ. Μόλις ἔθεσα τὰ μινόμακτρον, τὸ ὅποιον εἶχον λάβει ἀπὸ τὴν κεφαλὴν σου, ὅτε ὠνειρεύεσθαι, ὑποκᾶ-

τω τῆς κεφαλῆς μου πρὶν ἀκόμη κοιμηθῶ, καὶ εὐθὺς μετὰ μίαν στιγμὴν εὐρέθην εἰς παραδοξοτάτην θέσιν, ἔχων τὸ ἥμισυ τοῦ σώματός μου, προηγουμένης τῆς κεφαλῆς, ἐντὸς αὐτῆς τῆς ὁπῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπηλλάγην μετὰ τρομερὰν δυσκολίαν. Τὸ πλευρόν μου ἐπόνει, ὅτε ἔφθασα εἰς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ἔτρεχα ἀκόμη, καὶ πρὸς ἐκπληξίν μου, τετραποδίητι, εἰς τὴν θύραν τοῦ καπνιστηρίου, καὶ ἀνεσῆκωσα τὸ μάνδαλόν της μὲ τοὺς ὀδόντας μου, ἀντὶ νὰ κάμω τεῦτο, κατὰ τὸ σὺνηθε, μὲ τὴν χειρά μου. Πόππου, ἐντροπεύμαι σχεδὸν νὰ σοῦ εἶπω τί ἔκαμα ἔπειτα. Ἀνέβην εἰς τὰ πασιὰ, κατεβίθασα ἐν τῶν καπνιστῶν χειρομυρίων ἐκ τῆς ἐσχάρας, καὶ τὸ ἔφερον εἰς τὴν θύραν, ἔπειτα ἔθεσα τὸν μάνδαλον εἰς τὴν προτέραν θέσιν του, καὶ ἔφερον τὸ χειρομύριον εἰς τὸ δάσος, πλησίον τῆς πεσμένης κοκκίνης δρυός».

Ἐνταῦθα βαθέως στενάξας ὁ γέρον διέκοψε πρὸς στιγμὴν τὸν λόγον, καὶ ἐκίνησεν ὀνειδιστικῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν Πόππου, ὅστις ἄνωγ' οὐκ εὐρίσκειν ἡσυχίαν, ἀλλ' ἐκινεῖτο ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἕτερον πόδα, ἔβλεπε πρὸς πᾶσαν γωνίαν, ἔξεε τὸ ἔδαφος διὰ τῶν ποδῶν, καὶ ἔρριπτε βλέμματα πόθου πρὸς τὴν ἠνεωγμένην θύραν, ἃν καὶ δὲν εἶχε θάρρος νὰ παραιτήσῃ τὸ δωμάτιον.

«Λοιπὸν», ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον, μεταγχολικῶς, σπογγίζων ἐνταῦτ' ὁ δύο μεγάλα δάκρυα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του διὰ τοῦ ἀντιθέτου τῆς παλάμης—«λοιπὸν, ἡμῖν ἐξηπλωμένοι ἔχων ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ καπνιστοῦ—μοὶ ἐφαίνοντο ὡς ἂν ἦσαν κυνὸς πόδες—καὶ ἐρρόκάνιζα ἀρχίσας ἀπὸ τὸ κόκκαλον· ἔπειτα ἔκρυψα τὸ ὑπόλοιπον ὑποκάτω εἰς βρύα καὶ φύλλα, καὶ ὑπέστρεψα διὰ τῆς ὁπῆς εἰς τὴν ἐστίαν ἐντὸς τοῦ δωματίου, ὅτε διὰ νὰ κρύψω τὴν αἰσχρὰν πράξιν μου, ἀπώθησα τὴν σανίδα τὴν πλησίον τῆς ὁπῆς, ὑπῆγον εἰς τὴν κλίνην μου, περιστράφην τρίς κατὰ διάφορον ὁλως τρόπον, καὶ ἐπλαγίσασα. Στάσου ἐδῶ, Πόππου!» ἀνέκραξε βροντωδῶς πρὸς τὸν κύνα, πλησιάζοντα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πρὸς τὴν θύραν, καὶ ἐτοιμαζόμενον ν' ἀποφύγῃ τὴν συνδιάλεξιν, ἥτις τῷ ἐφαίνετο δυσάρεστος· «Στάσου ἐδῶ! Δὲν ἐντρέπῃσαι, ἄχρειε, ἀχάριστε σκύλε; Ἀλλὰ, στάσου! Θὰ λάβωμεν πρῶτον τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματός σου. Ἐλα μαζὺ μου εἰς τὴν κρύπτην σου».

Ἐπειτα ἔλαβε τὸ πυροβόλον καὶ τὴν πυριτοβολοθήκην (διότι ὁ ἀληθὴς κυνηγὸς οὐδέποτε πορεύεται δέκα βήματα ἐξωθεν τῆς οἰκίας του ἄνευ ὄπλου), καὶ προσέταξε τὸν κύνα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ· ἀλλ' ὁ Πόππου, ὅστις εἶχε λάβει πιθανῶς ὑποψίαν τινὰ, τοῦ κυρίου του δεικνύοντος τὴν ἐστίαν, μόλις παρετήρησε τὴν διεύθυνσιν τοῦ κυρίου του, πρὶν ἀκούσῃ τὰ ὠτά του, ἔθεσε τὴν οὐρὰν μεταξὺ τῶν σκελῶν καὶ ἠκολούθησεν ἐν μεγίστῃ ἀδηνονίᾳ. Δις ἐστάθη καθ' ὁδὸν καὶ ἐθεώρει πιθανῶς τὴν θύραν τῆς οἰκίας· ἀλλ' ὁ Στέφανος προσεῖχε πολὺ εἰς πᾶσαν αὐτοῦ κίνησιν, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ δραπέτυσθῃ. Ἐπὶ τέλους ἔφθασεν εἰς τὴν

θέσιν, ὅπου ὁ Στέφανος καθ' ὕπνον εἶχε κρύψει τὰ ὀσά. Ἐκεῖ ὑπῆρχε τὸ δένδρον, ἐκεῖ ἦσαν αἱ παλαιαὶ ρίζαι, κεκαλυμμέναι ὑπὸ σασσαφοδάφνης καὶ σαρσπαρίλλης, καὶ παρὰ τὸ δένδρον (ὁ Στέφανος παρμερί- τα βρύα καὶ τὰ φύλλα διὰ τοῦ πυροβόλου του) ἔκειντο τὰ πιστήρια τῆς κλοπῆς, τὰ λείψανα τοῦ κλαπέντος· καπνιστοῦ μηροῦ».

Ἐὰν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦνοιγεν ἡ γῆ, καὶ κατέτινε τὸν Πόππου, οὗτος μεγάλως ἤθελεν εὐχαριστηθῇ· ἐφάνη τοσοῦτω τεταπεινωμένος καὶ ἐξηυτελισμένος· εἶδεν ὅτι ἀνεκαλύφθη, ἐξηλέγχθη καὶ διέκρι- νεν, ὅτι τὸ ὄμμα τοῦ ἐν γένει τοσοῦτον ἀγαθοῦ κυρίου του ἦτο προσηλωμένον ἐπ' αὐτοῦ ἐν ὀργῇ καὶ καταφρονήσει· ὁ Πόππου ἀναμφιβόλως ἐθεώρει ἑαυτὸν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν δυστυχέστατον κύνα τοῦ Μισσουρή.

Τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην, τὰ μέλη τρέμοντα καὶ ἡμικλείστους τοὺς ὀφθαλμοὺς, προσηλωμένους ἐν ἀδηνονίᾳ ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ ζωνῶν φύλλων ἴστατο ἐπὶ πολὺ ἀναμένων τὰς ἐπιπλήξεις ἡ καὶ τὴν τιμωρίαν τοῦ κυρίου. Πρὸς ἐκπληξίν του, οὐδὲν ἐκ τούτων συνέβη. Ὁ γέρον Στέφανος ἐθεώρει αὐτὸν δεικτικῶς καὶ θλιβερώς, ἔπειτα ἔφερον ἐπ' ὤμων τὸ πυροβόλον του, καὶ περιεπάτει σιωπηλῶς ἐν τῷ δάσει. Ὁ Πόππου παρηκολούθει, κατηφὴς ὀπισθέν του.

Τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης ἐστρατοπέδευσεν ὑπὸ τοῦς ἐκτεταμένους κλάδους δρυός τινός· ἀλλ' ἡ πρώτη φιλία ὤχετο. Ὁ Πόππου ἐπειράθη, εἶναι ἀληθὴς, νὰ τὴν ἀνανέωσῃ. ἀλλ' ὁ Στέφανος ἀπώθησας αὐτὸν εἶπε· «Φύγε ἀπ' ἐμπρός μου, εἶσαι ἄγριος λύκος!» Οὐδὲν ἐπονειδιστότερον τούτου ὄνομα διὰ τὸν Στέφανον, διότι οὐδὲν ἄλλο πρᾶγμα ἀπεσχόνατο ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ τόσον, ὅσον τὸν λύκον. Ὁ Πόππου ἀπῆλθεν ἐν θλίψει καὶ ἐπλαγίσεν ὑπὸ τὸ δένδρον, μακρὰν τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ κυρίου του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. — Ἡ ΤΙΜΩΡΙΑ.

Τὴν ἐπαύριον λίαν πρῶτ' ἐκίνησεν ὁ Στέφανος καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν Μισσουρήν περὶ τὴν δεκάτην ὥραν. Τὸ σχέδιόν του ἀρχικῶς ὑπῆρξε τρομερόν. Ὅσω θερμῶς ἠγάπησε τὸν κύνα πρότερον, τοσοῦτο ἤδη διὰ τὸ πανουργοῦν τῆς φύσεως αὐτοῦ ἠθύμησε, καὶ διανοήθη κατ' ἀρχάς, νὰ πυροβολήσῃ αὐτὸν, ἀλλὰ δὲν ἐβιάσταξεν ἡ καρδιά του, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, ὥστε προὔτιμησε νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς τὴν πλησίον ἀποικίαν, καὶ νὰ τὸν δωρήσῃ εἰς τινὰ τὸν ἐκεῖ κατοίκων, καὶ τοι γινώσκων πόσον δύσκολον ἤθελεν εἶσθαι νὰ ἐμποδίσῃ τὸν κύνα τοῦ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ ἴδια. Ἐνῶ δὲ ἐκάθητο μεταγχολικῶς, καὶ ἐσκέπτετο ἔτι περὶ τοῦ πρακτέου, ἤκουσε καταβαίνον τὸν ποταμὸν ἐν τῶν ἀτμοπλοίων, ἅτινα ἀναβαίνουν αὐτὸν ἐκ διαλειμάτων, τοῦτο μὲν, ἵνα μετακομίσωσι τοὺς κυνηγούς τῶν Βραχιδῶν Ὅρεων εἰς τὰ ἐνδότερια, τοῦτο δὲ διὰ νὰ παραλάβωσι τὰ δέρματα καὶ τὰς μὴλωτάς τῶν κυνηγῶν, ὡς ἐμπορεύματα τῶν ἀγροτικῶν κατοίκων